

лѣсътъ ставаше сѣ по-упоритъ и негостолюбивъ. До едно мѣсто вървѣхъ, па спрѣхъ; никаква дия отъ пхтека нѣмаше. Отпирѣдъ имъ се испрѣчваше само непроходимъ гжеть букакъ, задрѣстенъ още съ гомѣми прѣспи — а вѣя-вицита се усилваше.

Тѣ се изгледахъ смаяни.

— Да се повърнемъ освѣнъ назадъ, въ дола, и да си идемъ по селския пхтъ? каза Спирдончето.

— Не! възрази Остенътъ; по друга посока да трѣгнемъ, но да се не връщаме. И другитѣ искавахъ такова мнѣние.

Подиръ кратко съвѣщание рѣшихъ да се повърнатъ малко назадъ, па да ударжтъ на дѣно и пробиятъ какъ какъ букака, та да излѣзхъ на поляната, що е на врѣхъ бърдото; отъ неж да се спуснхъ въ оттатъшния долъ.

— Тамъ е, каже Остенътъ, Дичовата кхшла, да идемъ тамъ да се посгрѣемъ и куснемъ. Тѣй ще испуснемъ пушкитѣ.

— И азъ съмъ на Остеновия умъ, каза Огняновъ, като се изгърби на вѣтъра; да се отбиемъ до кхшлата, едно да се подкрѣпимъ, друго — може да научимъ какво става въ Алтжново. Слѣпешката да не слаязе тамъ.

Огняновъ можеше да прибави и трета причина: — болешкитѣ на крака, които хванъ да усѣща отъ ходѣтъ и студѣтъ.

— Наистина, продума Спирдончето, Цанковия конь до сега се е върнхлъ и се е дигнхла врявата вече.

— Колкото за това, не се грижете, каза остенътъ; — до тоя часъ вълцитѣ не сж оставили ни кокалитѣ на заштуетата... Турцитѣ ако идхтъ да ги диржтъ, ше намѣржтъ само дрици. А баю свѣжко е засипалъ всичкитѣ кървави дии по пхтя; на Цанковия конь забѣлѣжихъ, че нѣмаше капка крѣвъ.

Излѣзохъ на поляната. Посвѣтвахъ се пакъ за посоката.